

ærede Minister sagde ved dette Lovforslags Fremsættelse, at Loven har arbejdet under frie Forhold, og derfor skal vi være varsomme med at røre ved dens Grundpiller. Det var sande Ord, som jeg vilde ønske, at Ministeren havde fulgt, men det har han ikke gjort. Han har rørt ved en af Grundpillerne og gjort det paa en saadan Maade, at det efter min Overbevisning kan føre til, at mange Sygekasser ramler sammen. Havde Ministeren fulgt Flertallet i den nedsatte Kommission, dem, som virkelig har været med i det praktiske Arbejde, og som kender Sagen, havde han handlet klogt. Men han er gaaet den modsatte Vej, han har fulgt dem, som ikke har været med i det praktiske Arbejde, og som nærmest har — jeg tør sige — set paa deres egen Pengepung. Den Tale, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) holdt i Gaar, var for mig et Vidnesbyrd derom. Jeg har ikke endnu, saa længe det ærede Medlem har siddet her i Rigsdagen, hørt ham kritisere noget Lovforslag, der er forelagt af Regeringen, saa lidt, som han gjorde det i Gaar. Han fremsatte kun Indvending imod Bestemmelserne om den Sum, man skulde have i Indtægt for at være Medlem af en Sygekasse. Han mente, at vi skulde endnu længere ned med Grænserne. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at Lovforslaget er ude paa en Vej, som det ikke skulde være paa. Er der noget, Højre altid har elsket, er det at faa saa mange som muligt paa Fattigvæsenet. Deri har Partiet haft sin Styrke, men efterhaanden som flere og flere forsvandt derfra, er Magten gaaet fra Højre.

Hvis det virkelig er Ministerens Mening — og det antager jeg, det er — at føre Lovforslaget igennem i den foreliggende Skikkelse, føler jeg mig efter mit Kendskab til Forholdene og det praktiske Arbejde overbevist om, at det er at give Sagen Gift, i alt Fald for Københavns og Købstædernes Vedkommende. Naar man reviderer en Lov, bør man ikke forringe den, men forbedre den. Det er en bagvendt Vej, naar Ministeren har sat den Maksimumsindtægt ind i § 6, som har været gældende her de sidste 15—16 Aar. Jeg vover at paastaa, at den Familie, som for 15—16 Aar siden her i København havde en Indtægt af 1,200 til 1,300 Kr., klarede sig fuldt saa godt, ja bedre end den, der nu har 1,800 til 1,900 Kr. Der er ikke noget, som ikke er fordyret. Huslejen er dobbelt saa dyr. Man bør ikke „nu,“ naar man skal have en ordentlig

Lejlighed, for under 1 Kr. om Dagen. Fødevarerne er dobbelt saa dyre, og Klæder og alting er fordyret i allerhøjeste Grad, saa det at fastholde denne Grænse er at gaa tilbage i Stedet for at gaa fremad. Den Erfaring, jeg har høstet i det praktiske Arbejde, gaar i modsat Retning af den Vej, Ministeren er gaaet, og jeg siger til den danske Rigsdag: Vær forsigtig med at slaa det Arbejde i Stykker, som er udført af Sygekasserne, et Arbejde, der, som sagt, er udført uden Modtagelse af klingende Mønt, men af Kærlighed og Interesse for vore lidende Medmennesker. Det har i alle de Aar, jeg har været med i det Arbejde, altid staaet for os som Opgaven at faa de smaa med ind under Sygekasserne. Vi er komne til det Resultat, at det eneste Middel her er at holde Kontingentet saa langt nede som muligt. Det har Sygekasserne gjort, og det er Grunden til, at der er saa mange kommet ind under Sygekasserne fra neden af, som der er. Men vedtages Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, skal det nok vise sig, at Loven vil spærre derfor.

Det forholder sig netop, som der er gjort gældende her i Dag og i Gaar, at det er de bedrestillede Medlemmer af Sygekasserne, der holder Sygekasserne oppe. Det er ikke rigtigt, som der er sagt, at saa længe vi bliver ved at have de bedrestillede Sygekassemedlemmer, kan de smaa ikke komme ind. Det passer slet ikke, og det er unaturligt at komme med en saadan Tale. Det, at have velstillede Medlemmer i Sygekasserne, bidrager til at holde Sygekassekontingentet nede, thi hvordan skulde vi kunne holde Sygekassekontingentet nede, naar kun de, som tærer meget, maa være i Sygekassen? Det kan ikke nægtes, at de, som faar ordentlig Føde, bor ordentligt, og som har nogenlunde sunde Lejligheder, er mindre syge, mere modstandsdygtige overfor Sygdomme end deres uheldigt stillede Medborgere og derfor nyder meget lidt af Sygekasserne, medens derimod de, som lever daarligt, faar daarlig Ernæring og bor slet, netop er dem, der nyder meget af Sygekasserne. Lad os se, hvordan det ser ud, naar man undersøger Sygekasserne. Der sidder en Enke med en Flok Børn, og hvorledes tærer hun ikke paa Sygekassen? Hun bor slet, hendes Børn faar daarlig Ernæring, derfor maa det nødvendigvis være dem, der tærer hardest paa Sygekassen. Naar man nu vil tage de nogenlunde velstillede Medlemmer bort, skal man nok faa at se, hvor Kassen